

søge Laan i Kreditforeningerne og ikke hos private eller af offentlige Midler. De sidstnævnte Laan ere opsigelige, og de amortiseres ikke; efter 20—30 Aars Forløb skylder Debitor lige meget, hans Gæld bliver altid den samme, hvorimod han i Kreditforeningerne tvinges til at amortisere. Det er en Slags Sparekasse, og har han i Løbet af en 20—30 Aar blot kunnet betale sine Renter, saa har han derigennem opsparet en Fond, som paa hans gamle Dage, eller naar han sælger sin Ejendom, betyder en ikke ubetydelig Kapital. Derimod vil han i det modsatte Tilfælde, at det ikke er et amortisabelt Kreditforeningslaan, han har optaget, naar han efter en Mængde Aars Forløb afhænder sin Ejendom, skyldte ganske lige meget. Ogsaa af denne Grund mener jeg, at Hypotekbanken har sin store Betydning.

Med Hensyn til den Anke, der er rejst mod Vurderingerne, vil jeg sige, at man maa jo huske paa, hvem der vælger Vurderingsmændene. Det er Kreditforeningskyldnerne, der vælge gode, kendte Mænd til at taksere, og de have jo ikke Grund til at vælge Folk, som ville vurdere usædvanlig højt, dette ville de ikke gøre af Hensyn til det solidariske Ansvar. Vi kunne jo ikke vente at faa andre og bedre Mænd til at foretage Vurderingen end dem, vi nu have. Det er ejendomskyndige Mænd, som bo midt i Kredsen, og som kende Forholdene. Og det er jo ikke alene de to Vurderingsmænd, som skulle undersøge Ejendommen, men det er ogsaa Repræsentanten; for hvert enkelt Pants Vedkommende rejser man rundt og undersøger det og afgiver saa sit Overskøn derover. Og dertil maa yderligere føjes, at ogsaa Vurderingen til Ejendomsskyld bliver tagen i Betragtning, fordi der med hver enkelt Laanebegæring skal følge en Attest om, hvor meget Ejendommen er vurderet til til Ejendomsskyld; denne bliver altsaa ogsaa lagt til Grund, naar Repræsentantskabet og Direktionen skulle votere over en Laanebegæring.

Jeg tror derfor, at de Betænkkeligheder, der ere fremkomne, ikke ere saa væsentlige, at de bør forhindre Lovens Gennemførelse, og jeg vil meget ønske, at den maa finde Sted allerede i denne Samling; den vil jo alligevel ikke komme til at virke før til Efteraaret. Jeg skal altsaa meget anbefale, at Loven fremmes saa hurtigt som muligt; jeg tror, at det vil være en god Lov, som vil være til Gavn for mange uden at skade nogens Inter-

esser og navnlig uden at skade Statens Kredit.

Finansministeren (*Vilhelm Lassen*):

Jeg skal heller ikke forlænge denne Debat meget. Der er ingen Grund dertil. De Spørgsmaal, som have været paa Tale i Dag, ere jo de samme, som vare paa Tale under den foregaaende Dags Forhandling. Det er om de samme Emner, Diskussionen drejer sig, og en Forlængelse af Debatten vilde rimeligvis kun føre til, at man for en Del kom til at gentage sine Argumenter. Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Estrup), der jo i Dag har udtalt sig udførligt, kom netop tilbage til de Ting, han havde berørt i sit første Foredrag, og det Hovedpunkt, han drøftede, var i Dag som sidste Gang Omfanget af Statens Forpligtelse med Hensyn til denne Bank. Det er det ærede Medlems Mening, at naar denne Bank bliver institueret, saaledes som det er foreslaaet her, vil deraf følge, at Statskassen og Staten, kan jeg sige, med hele sin Formue hæfter for samtlige Bankens Forpligtelser. Jeg skal nu ikke inlade mig paa nogen længere juridisk Diskussion derom med det ærede 10de kongevalgte Medlem, men jeg skal kun udtale, at hvis dette kan siges om denne Bank, saa kunde det med akkurat samme Ret siges om den Bank, som det ærede Medlem som Finansminister foreslog i 1886. Den var ligesom denne Hypotekbank en Bank, der grundlagdes paa en af Staten leveret Grundfond; den var en Bank, der lededes af Statsembedsmænd, udnævnte af Staten, den var en Bank med Statsstatutter og med Statsrevision. Den var i den Retning ganske et Sidedykke til den her foreslaaede. Der kan ikke anføres noget til Begrundelse af, at denne Hypotekbank skulde have videregaaende Forpligtelser end Banken af 1886. At dømme efter Forhandlingerne den Gang har det øjensynligt aldeles ikke været indenfor den daværende Finansministers Tanke, at der overhovedet kunde være Tale om, at Staten skulde hæfte med hele sin Formue for en saadan Bank. Det ærede 10de kongevalgte Medlem drøftede da som Finansminister overhovedet ikke den Mulighed, og jeg tror, at Muligheden i dette Øjeblik er ganske lige saa fjern, som den var i 1886.

Det ærede 10de kongevalgte Medlem beklagede, at han ikke havde haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med Loven om Kongeriget Norges Hypotekbank. Jeg be-